

התנוצצות האותיות שנבכרו
בהם שמים וארץ.

אם הוא יודע בסוד אותן
האותיות, שהם סוד השם הקדוש
של ארבעים ושנים אותיות,
ויזכירן כראוי ברצון הלב, יראה
תוך אור הנגה של הרקיע שש
יודיים, שלש לצד ימין ושלש
לצד שמאל, ושלש וידיים
שעולות ויורדות ונוצצות ברקיע.
והן האותיות של ברפת כהנים,
ואז תפלל תפלתו ויצא לדרך,
ודאי שכינה מקדימה עמו. אשרי
חלקו.

כשבא הבקר הזה, עמוד אחד
נעוץ בצד דרום לתוך מתיחת
הרקיע שעל גבי הגן, חוץ מאותו
עמוד שנעוץ באמצע הגן. ועמוד
זה מאיר באור של שלשה גנים
מרקם בארגמן. באותו העמוד
קיים ענף אחד, ובאותו ענף
נודמנו שלש צפרים, מתעוררות
צפצופו לשבח.

פתח אחד ואמר, (תהלים קיג)
הללויה הללו עבדי ה' הללו את
שם ה'. פותח השני ואמר, יהי
שם ה' מברך מעתה ועד עולם.
פותח השלישי ואמר, ממזרח
שמש עד מבוא מהלל שם ה'.
אז הפרוז מקדים וקורא, הזדמנו
קדושים עליונים, אותם
המשבחים את רבונם התתקנו
לשבח היום. ואז נפרדים היום
מהלילה. אשרי חלקו של מי
שקם בבקר מתוך תשבחתה של
תורה שלמד בלילה, באותו זמן
של תפלת הבקר.

כתוב, (ישעיה כא) אמר שמר אתא
בקר וגם לילה אם תבטוין בעיו
שבו אתיו. פסוק זה פשוטו על
גלות ישראל שיושבים בתוך בני
שעיר, וישראל אומרים לקדוש-
ברוך הוא: שמר מה מלילה - מה
יהיה עלינו מהגלות הזו שדומה

נציצו דאתון, דאתברון בהו שמיא וארעא.
אי איהו ידע ברזא דאינון אתון, דאינון רזא
דשמא קדישא, דארבעין ותרין אתון,
וידבר לון פדקא חזי, ברעותא דלבא. יחמי גו
נהירו דנגהא דרקיעא שית יודיים, תלת לסטר
ימינא, ותלת לסטר שמאלא. ותלת ווין,
דסלקין ונחתין ונצצי ברקיעא. ואינון אתון
דברפת כהנים, וכדין יצלי צלותיה, ויפוק
לארעא, ודאי שכנינתא אקדימת עמיה, זפאה
חולקיה.

בר אתי האי בקר, עמודא חד נעוץ בסטר
דרום, לגו מתיחו דרקיעא, דעל גבי
גנתא. בר מההוא עמודא, דאיהו נעוץ
באמצעו דגנתא. ועמודא דא, איהו נהיר
בנהירו דתלת גוונים, מרקמא דארגוונא.
בההוא עמודא, קיימא ענפא חדא, בההוא
ענפא, אתעתדו תלת צפרין, מתערין צפצפא
לשבחא.

פתח חד ואמר, (תהלים קיג) הללויה הללו עבדי
י' הללו את שם י'. פתח תניינא ואמר,
יהי שם י' מבורך מעתה ועד עולם. פתח
תליתאה ואמר, ממזרח שמש עד מבוא
מהולל שם י'. פדין פרוזא קדים וקרי
אתעתדו קדישי עליונים, אינון דמשבחין
למאריהון, אתתקנו בשבחא דיממא. פדין
אתפרשון יממא מן ליליא. זפאה חולקיה,
מאן דקם בצפרא, מגו תושבחתא דאורייתא,
דלעי בליליא. בההוא זמנא צלותא דצפרא.

בתיב, (ישעיה כ"א) אמר שומר אתא בקר וגם
לילה אם תבטוין בעיו שבו אתיו, האי
קרא אוקמוה ליה, על גלות דישראל, דיתבי
גו בני שעיר, וישראל אמרי לקודשא בריך
הוא, שומר, מה מלילה, מה תהא עלן מן

גלוּתָא דָא, דְדַמֵי לַחֲשׂוּכָא דְלִילָא. מַה כְּתִיב, אָמַר שׁוֹמֵר, דָּא קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אַתָּא בְקָר, כְּבָר נְהִירְנָא לְכוּ בְגָלוּתָא דְמַצְרִים, וְאַסִּיקְנָא לְכוּ וְקָרִיבִית יִתְכוּן לְפוּלְחָנִי, וְאוּרִייתָא יְהִיבִית לְכוּן, בְּגִין דְתַזְפוּן לַחֲיֵי עַלְמָא. שְׁבַקְתוּן אוּרִייתֵי, וְגַם לִילָה, אַעֲיִלְנָא לְכוּ בְגָלוּתָא (ס"א) דְכָל, וְאַסִּיקְנָא לְכוּ. שְׁבַקְתוּן אוּרִייתֵי כְּמַלְקֵדְמִין, אַעֲיִלְנָא לְכוּ בְגָלוּתָא) כְּמַלְקֵדְמִין. אִם תְּבַעֲיוּן בְּעֵיוֹן כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (ישעיה לד) דְרָשׁוּ מֵעַל סֵפֶר יְיָ וְקִרְאוּ, וְתַמְזַן תִּשְׁפַּחוּן בְּמָה תְלִיא גְלוּתָא דְלְכוּן, וְגֵאוּלָּה דְלְכוּן, וְכַד תְּבַעֲיוּן בָּהּ, הִיא תִימָא וְתַכְרִיז קְמִיִּכוּ. שׁוּבוּ אֲתִיו. שׁוּבוּ בְתִשׁוּבָה שְׁלִימָתָא, וּמִיד אֲתִיו וְאַקְרִיבוּ לְגַבְאֵי. (נ"א וּבְרָא דְהֵאֵי קְרָא)

וְבַהֲאֵי קְרָא כְתִיב, מִשָּׂא דוּמָה. וְרָזָא דָא, בְּשִׁית דְרָגִין דְנְבוּאָה (בְּחִמְשָׁה אֲרַחֲוִין) אֲתַמַּר לְנְבִיאֵי. בְּמַחְזֵ"ה. בְּחַזוּ"ן. בְּחַזִּיו"ן. בְּחַזוּ"ת. בְּדַבְרֵ"ר. בְּמִשָּׂ"א. וְכִלְהוּ חִמְשָׂא כְּלָהוּ כְּמֵאן דְחָמֵי בְתֵר פּוֹתְלָא, הֵהוּא נְהִירוּ דְנְהוּרָא. וּמְנַהוּן, כְּמֵאן דְחָמֵי נְהוּרָא דְשִׁמְשָׂא מְגוּ עֲשִׂישִׁתָּא. אֲבָל מִשָּׂא, הוּי, כַּד מְטִי הֵהוּא נְהוּרָא בְטוּרַח סְגִי וְאִיטְרַח מְלוּי עֲלוּי, דְלָא יְכִיל לְאַתְגַּלְיָא לֵיהּ, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (במדבר יא) לְשׁוּם אֶת מִשָּׂא כָּל הָעָם הַזֶּה עָלַי. וּבְגִין כֵּן, מִשָּׂא.

וְהָבָא מִשָּׂא דוּמָה, טוּרַח סְגִיָּא, דְלָא יְכִיל לְאַתְגַּלְיָא וְאִיהוּ נְבוּאָה בְּלַחֲשׁוּ, וְקִימָא בְּלַחֲשׁוּ. אֲלֵי קוּרָא מִשְׁעִיר הֵכָא לָא אֲתַגְלִיא מָאן אָמַר אֲלֵי קוּרָא מִשְׁעִיר. אִי קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אִי נְבִיאָה מְהִימְנָא. אֲבָל נְבוּאָה דָא וְדָאֵי קִימָא בְּלַחֲשׁוּ, גוּ רָזָא דְמְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, וּמְגוּ רָזָא סְתִימָאָה, נְבִיאָה מְהִימְנָא אָמַר, דְלִיָּה הָוָה קְרָא קְלָא בְרָזָא דְמְהִימְנוּתָא, וְאָמַר אֲלֵי קוּרָא מִשְׁעִיר.

לַחֲשַׁכְתָּ הַלִּילָה? מַה כְּתוּב? אָמַר שׁוֹמֵר. זֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אַתָּא בְקָר - כְּבָר הָאֲרִיתִי לְךָ בְּגָלוּת מַצְרַיִם, וְהַעֲלִיתִי אֶתְכֶם וְקָרַבְתִּיכֶם לְעַבְדוּדִי, וְנִתְתִי לְכֶם תּוֹרָה כַּדִּי שְׁתַּזְכּוּ לַחֲיֵי עוֹלָם. עֲזַבְתֶּם תּוֹרָתִי, וְגַם לִילָה - הִכְנַסְתִּיכֶם לְגָלוּת (בְּכָל וְהַעֲלִיתִיכֶם.

עֲזַבְתֶּם תּוֹרָתִי כְּמַקְדָּם, וְהִכְנַסְתִּי אֶתְכֶם לְגָלוּת) כְּמַקְדָּם. אִם תְּבַעֲיוּן בְּעֵיוֹן - כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (שם לד) דְרָשׁוּ מֵעַל סֵפֶר ה' וְקִרְאוּ, וְשֵׁם תִּמְצְאוּ בְּמָה תְלוּיָהּ גְלוּתְכֶם וְגֵאוּלְתְכֶם. וְכִשְׁתְּבַעֲיוּן בָּהּ, הִיא תֵאמַר וְתַכְרִיז לְפָנֶיכֶם: שׁוּבוּ אֲתִיו. שׁוּבוּ בְתִשׁוּבָה שְׁלָמָה, וּמִיד אֲתִיו, וְקָרְבוּ אֵלַי.

(ובסוד הפסוק הזה)

וּבְפָסִיק זֶה כְּתוּב, מִשָּׂא דוּמָה. וְסוּד זֶה בְּשֵׁשׁ דְרָגוֹת שֶׁל נְבוּאָה (בְּחִמְשׁ דְרָכִים) נֶאמַר לְנְבִיאִים: בְּמַחְזֵ"ה. בְּחַזוּ"ן. בְּחַזִּיו"ן. בְּחַזוּ"ת. בְּדַבְרֵ"ר. בְּמִשָּׂ"א. וְכָל הַחֲמֵשׁ כְּלָן כְּמִי שְׂרוּאָה אַחַר הַפְּתִיל אוֹתוֹ הָאוּר שְׁמַאִיר, וּמֵהֶם כְּמִי שְׂרוּאָה אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ מִתּוֹךְ עֲשִׂישִׁית. אֲבָל מִשָּׂא הוּי כַּאֲשֶׁר מְגִיעַ אוֹתוֹ אוֹר בְּטוּרַח רַב וּמְטִירִיחַ עָלָיו דְבָרָיו, שֶׁלֹּא יִכּוֹל לְהַתְגַּלוֹת לוֹ, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר, (במדבר יא) לְשׁוּם אֶת מִשָּׂא כָּל הָעָם הַזֶּה עָלַי. וּמִשׁוּם זֶה מִשָּׂא.

וְכַאֵן מִשָּׂא דוּמָה - טוּרַח רַב שֶׁלֹּא יִכּוֹל לְהַתְגַּלוֹת, וְהִיא נְבוּאָה בְּלַחֲשׁ וְעוֹמְדַת בְּלַחֲשׁ. אֲלֵי קְרָא מִשְׁעִיר - כַּאֵן לֹא הִתְגַּלָּה מִי אָמַר "אֲלֵי קְרָא מִשְׁעִיר", אִם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אִם נְבִיא נֶאמַן. אֲבָל נְבוּאָה זוֹ וְדָאֵי עוֹמְדַת בְּלַחֲשׁ תּוֹךְ סוּד הָאֲמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה, וּמִתּוֹךְ סוּד נִסְתָּר אָמַר הַנְּבִיא הַנֶּאמָן שֶׁלוֹ הָיָה קוּרָא קוֹל בְּסוּד הָאֲמוּנָה, וְאָמַר אֲלֵי קְרָא מִשְׁעִיר, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (דברים לג) וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ, וְלֹא כְתוּב וְזָרַח לְשְׁעִיר,